

Isabel-Clara Simó: «Les dones de la meva generació vam trencar moltes cadenes»

L'escriptora, que ha mort als 76 anys, deia que no li havien perdonat l'èxit de vendes d'alguns llibres

?L'escriptora Isabel-Clara Simó va néixer el 4 d'abril del 1943 a Alcoi, on ha mort aquest 13 de gener del 2020. Ens deixa una cinquantena llarga de llibres i el record d'una empenta que no va perdre ni quan li van diagnosticar una esclerosi mortal. Aquesta conversa amb la periodista Sílvia Coppulo, emesa per TV3 l'agost del 2019, és una de les últimes entrevistes que li van fer.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=FwMiFjRr32o>

1. He decidit plantar cara a la malaltia. Podria haver fet més coses a la vida. Crec que m'han quedat moltes portes per obrir.
2. Jo escrivia en castellà. Però quan vaig arribar a la facultat, vaig conèixer Joan Fuster i la seva colla i em van dir: "Tens una llengua, tens una gramàtica, fes el favor d'escriure en català". Quan vaig escriure un primer conte en la meua llengua, em vaig posar a plorar. Era la primera vegada que escrivia amb la llengua en què penso. I vaig jurar fidelitat a la llengua.
3. Com deia la fada fundadora de les escriptores modernes, Virginia Woolf: "Que no us faci por cap tema".
4. La meua generació va fer el primer feminisme. Jo m'he tret els sostenidors i els he cremat.
5. Hem entrat una altra vegada en el feixisme. I les dones anem per davant, estem fent de punta de llança contra el feixisme. La igualtat entre races, entre preferències sexuals i entre homes i dones és l'emblema de la llibertat.
6. Tinc enemics. Algun llibre meu va ser un èxit de vendes, i no m'ho han perdonat.
7. Vaig dirigir durant deu anys la revista *Canigó* i va ser apassionant. Lluitàvem per la llibertat del país. Hi ha gent que m'ha dit que els meus editorials [a *Canigó*] potser avui en dia no serien publicables. I allò era en ple franquisme.
8. Ens van dir que hi havia un senyor, el senyor Jordi Pujol, que des de Banca Catalana ajudava tot el que fos en català. Hi vam anar i ens va ajudar: ens va posar anuncis. Al cap d'un any ens va cridar, al meu home [Xavier Dalfó, editor de *Canigó*] i a mi, i Jordi Pujol ens va dir: "Jo calculo que la capçalera ja està pagada i que ara la revista és meua". El meu home es va aixecar i va dir: "Pujol, la revista no està en venda". I vam partir peres.
9. Un dia serem lliures. Portugal va ser lliure.
10. Pèrdues? He perdut el meu fill i el meu home, i he tingut moltes decepcions polítiques. Guanyos? Que les meves conviccions no han canviat.
11. Cap de les meves dues filles ha volgut tenir fills, segurament perquè em van veure a mi fent dos oficis i corrent tot el dia.

12. Jo no soc antiespanyola, tampoc soc nacionalista, l'únic que estimo és la llibertat dels pobles. I que ens tractin com a una colònia des de fa tres segles és un greuge moral i social. No me'n fio gaire de l'emotivitat sense racionalitat. Fuster deia: "Menys banderes, menys himnes i menys proclames". Hi ha d'haver la idea col·lectiva que som persones lliures en una societat lliure. Aquest judici [contra els presos polítics catalans] és una farsa. Haurem d'aguantar la sentència, quin remei, i tornar a començar.

13. Les dones de la meva generació vam trencar moltes cadenes i vam obrir moltes portes. Hem aportat a la literatura la veu de la dona, l'acabament dels tabús, hem començat a parlar.

14. Tinc cinc obres en marxa. Una novel·la juvenil, una novel·la policíaca, un llibre de poemes, uns contes curts eròtics i divertits, i "la" novel·la, que de moment es diu *El teu gust*. Procuo no perdre l'escriure. Si pogués canviar la meva vida, començaria a escriure en català des de la infància.

